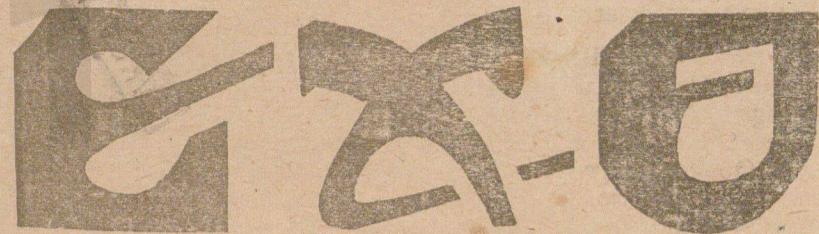

СЕВЕРНО

независим информационен вестник

Абонамент 20 л. за 6 месеци.
ОБЯВЛЕНИЯ: търгов реклами по 1 лев, кв. см.; државни и юзачки по 80 ст. на дума; годежни, венчални, благотърпости по 40 лв.; малки обяв. 20 лева.

Уредител редакционен комитет
Гл. редактор Петко Пав. Попов
издава агенция „МЕЛПОМЕНА“.

Всичко се изпраща на
адрес: Редакция „вестник
СЕВЕРНО ЕХО“
Плевен
Телефон № 63
Печат Миланчев и Син

Кризата в Ромния

Една телеграмма от Букурещ преди неколко дни донесе, че румънският парламент е разтурен. Това е въззна от голема важност, която говори, че у нашата северна съседка не всички работи са в ред.

Наистина, Ромния излезе от общоевропейската война с големи териториални придобивки. Тя включи в границите си богатите провинции Добруджа, Бесарабия, Буковина и Трансилвания. За сметка на тия придобивки, обаче Ромния изгуби много от своята економическа независимост, от една страна и друга, тя заживя под постоянния страх да бъде неприятелски изненадана от три посока: България, Русия и Унгария. Доколко тия опасения са основателни и до колко те биха могли да се ощущават при пълния разгром на речието съседи е друг въпрос.

На всеки случай, постоянно страх от нападения и война се е естество да хвърли и действително хвърли Румния в трескави приготовления за отбрана.

Много естествено беше проче, че и неглижиране на всякия ония вътрешни въпроси, които чакат да бъдат разрешени, особено много изсочени в количествено отношение след присъединението към държавата на редица области, повечето от които по същество, народност и обичай със различни от мирополията.

Тъкмо за това от края на войната до днес Румния не може да се види с едно правителство достатъчно години да примери притезанията на ново присъединените области с интересите на единната румънска

Я АЛОСТОЛОВ
инженер

Благоустройството
на Плевен

Още преди освобождение то Плевен е представлявал еднократно искро градче с чисто турска гледка, с улици тесни, къщи и нечиести. След освобождението, града запази този съвършено нестабилен начин, понеже беше възпринят принципа, колкото се може по-вече улици да се направят. Това нещо не требаше да се допусне, по съображение, че така направените и поправени улици, ще треба ежегодно да се поправят.

За забележване е, че от общоевропейската война до днес, не е направено нищо за благоустройството на града.

Водоснабдяването, канализацията и направата на улици се

намират по-очти в същото положение, което се остави до общоевропейската война. Предприе се осветяването на града с електрическо осветление по начин, който турмози гражданите. Създадоха се по главните улици бараци курници, които грозят града и които са засигнати както от закона за благоустройство, така и търговския правилник на община.

Строежът на сгради става без достатъчен контрол от страна на общинската техническа власт, като утвърдените проекти се изменят по съвсем съзабразден начин, въпреки че формалностите по изискване на търговодителя на постройката са испълнени. Улиците се намират в един пре-плачено положение. С една реч, благоустройството на града се намира в едно по ожение, което не издръжва критика. Действително, след катастрофата, при положението в което се намираме, не може да се иска нещо много за размаха на

обществения строеж, обаче, частия строеж не се спира от лошото финансово положение и за него требва да се спазят всички постановления на закон за благоустройството и технически правилник на плевенска община.

Необходимо е, да се вземе най-сетне инициативата от управлящите фактори и решат реализирането на некои от горните подобрения за благоустройството в града, защото направата на некои от горните инсталации, става в продължение на ред години и е придружен с доста неприятности и финансови компликации, които, колкото по рано се преодолят търговия по добре. Всеко закъсняване за реализиране на некои от горните подобрения по благоустройството на града, води след себе си още по лоши последствия, било че материали и надниците чувствително посягват, а с това и целата инсталация ще струва по-скъпо или, на хигиената на града ще се влоши по-вече и по този начин в бъдище ще имаме едно поколение, кое не заразено от смъртни болести, то поне предрасположено към всеизможни заболявания. Потъя съображения въпроса за реализиране на некои от горните подобрения по благоустройството на града не търпи отлагане и требва час по скоро не само да се реши реализирането им, но и да се види поставено началото за направата им.

Продава се една ВИЕНСКА КАСА, мако употребявана. Цена износна

споразумение Цюню Жилов.

Петко Пав. Попов

Малък

роман

Пак и защо ви е да знайте какво път ви остава? — Ще съгинете там дето пожелахте — колкото за часа, по точен каруцар от вашето желание нема! . . .

Ки беха тия пътници удостоили се с чесга да пътуват из криво ичищия и не е ен балкански път на газа невъзможна изкривена дебели устни, обрасли отвътре с косии, разделяйки две очи прилични по съро на животински, от която човешки. Под шапка га, разпръснати, се показват кичури посивили коси.

— Има ли още? — запита коларят нечий глас отвътре на покритата клатушка се двуокла.

— Хайде, хайде! — изръмжа коларят — нали ви казах вече че това е моя работа! . . . Аз знам де ви водя — не сте първите ви, която сте имала честа да се возите на моята карета... . . .

неговото място се показва руса гла на около двадесет и две годишно момиче, хубаво сини очи, румяно лице, оръжено по брадата с пърчики

— Чудно хубаво място! . . . Вие запряхте за почивка всред най-красивото място на природата, как тя на коларят, който нехайно беше се засегнал край пътя и запълваше лулата си.

— Имате ли нещо против Господи Ра, да продължим почивката по ето от пет минути? — умълквайки е, запи аде възчето. — Тук е много хубаво, аз се чувствам тъжно дозорна, тъжна тъжа! . . . Искам да си помърсия! — каза тя едва чуто последните си думи . . .

— Да мечта ти? — отвърна старецът, който бе чул и тия думи, — защо не? . . . Пък и какво, собствено, ви накара да пъткувате сега? . . . Но . . . ще постом тъка, докато Сциане изяви желание отново да тръгне. Ние сме длъжни да се съобразяваме и с твоето желание.

— Право казвате . . . Защо собствено пъткувате сега? . . . с въздишки момичето — но не, аз требаше да пъткувам.

Знаете ли? Аз го оставил, него този когото обичам и който ме обича . . . Оставил го и нема да се върна вече при него . . . Защо? — Хм.. . Вие казвате, че съм сгрешила? —

Мамите се . . . Но той ме задуши с своята обич, пък аз искам ласки, ласки! . . . Разбирайте ли ме добре? Добре ли се изразих? Той е слаб и само душата му бе, която

запади. Гърдите му са тесни, по тесни от моите, той не може да ме обгръне, а как же дувах, как жадувам аз да виля

мако да се радва на мен, на моето тело! . . . Той велича хубостите на моето тело само със славата на величавши си дух! Разбирайте ли ме? . . .

Въздишка издигна девствената гръден, широко разтвориха се големите клепачи от кръшна се русокоса глава на зад, откърхнаха се сладострастни алени устни.

— Аз искам мако — мако отивам да пътка. Аз за него пъткувам, оставайки един! . . . Ще намеря ли? Каквите мако, Господин Ра, знаете ли и ти мако за който да ми даде това, кое то ти не ми даде? . . .

— Вие пътките мако, след като имахте вече един? ..

Нещо се случи пред двуколката. Сциане лежеше мако.

Коларят и пасаджерката се спогледаха.

— Вие пътките мако? — запитаха отново коларят.

— Да, да . . . Нали започва пъткуван?

— Добре. Сциане ме остави тук. Друга аз не ще настъпя. Изглежда съдбата е желаща това — аз съм на ваше разположение! — тъжно каза кол ря и още преди младото и миче да се опомнит, той възжало устни в тръпчивите девствени устни.

